Any I Núm. 12

Catalunya

Revista Literaria Catalana

Lluis Bertrán i Pijoan

Preu: 25 cèntims

LA ORTOPÈDIA MODERNA

de BARTOMEU CARCASONA

TALLERS I DESPATX ÚNIC:

ESCUDILLERS BLANCS, 8 (Darrera Plaça Reial) Telèfon 3328 A **Barcelona**

Especialitat en la construcció de la **Cotilla Ortopèdica Moderna** per a corregir i curar les **Escoliosis i Desviacions** de l'espinada en tots sos graus, model especial de la casa.

Braguer articular regulador
model especial de la casa, per a la retenció absoluta de l'hèrnia

Faixes ventrals de totes classes
per reduir el volum del ventre

Faixa-cotilla, etc., etc.

Aparells Ortopèdics
i expressos per a cada infirmitat, perfeccionats i lleugers per a curar o corregir els **peus, Varus, Equino o punta, Genus, Valgum** interior o exterior

Aparells especials per a paràlisis infantils

Coxàlgias
Cames, braços artificials. Benes de goma per els recent operats.

Tirants Omoplàtics
per a evitar el carregament d'espatlles

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

FERRÁN GUIU

SASTRE

Per a vestir bé i barato encarregueu
vostres trajos i abrics
en aquesta casa

Gran especial·litat en trajos model americá

A tots els soscriptors d'aquesta revista sels fará el 10 per 100 de descompte en els seus encárrecs

BASSES DE SANT PERE NÚM. 3-BARCELONA

Any I — Barcelona 21 de Desembre de 1921 — Núm. 12

Catalunya

Revista Literaria Catalana

Portaveu de tots els Jocs Florals i concursos literaris de Catalunya — Es publicará cada quinze dias

Director Literari ANTONI OLLÉ I BERTRÁN

SOSCRIPCIÓ: Barcelona, trimestre ptes. 1'25 — Fora, trimestre ptes. 1'50

Redacció i Administració: COTONERS, 6, entresol

NOSTRES POETES

Lluis Bertrán i Pijoan

FULLS DE LA VIDA

ELS ESCLOPETS

Quina quietut que regnava per tot en aquella hora del cap-vespre, la llar del más estava encesa i una blanca fumerola s'aixecava dalt de la teulada. Els galls i les gallines ja eren a joc; sols se sentíen de tant en tant els lladrucs dels gossos, que s'espantaven sentint el brugit que feien al remòures, empeses pel vent, les fulles de la parra que hi ha'l portal.

Un dringar d'esquelles es va sentir al lluny que venía del bosc, en la carena de la montanya propera; era'l remat d'en Joanic, el jove pastor que baixava com cada vespre, pel corriol que s'escórre entremitx dels pins. Es un minyó de uns divuit anys, alt, de rostre colrat pel sol, porta barretina vermella'l cap, calces de vellut, i una gran manta demunt les espatlles. Va tot pensatiu, i mira ficsament a terra, com si hagués perdut alguna cosa. Al tombar per un cantó del caminal, veu per entremitx dels pins la forma confosa del más de les Eures i com si al mirar-lo l'animés i l'hi donés força, enmena depressa les cabres per la pendent tot dient amb energía:—Rutxque!. Aop!. i el remat saltant entre les mates de farigola, i els romanins, s'escórre lleuger, seguit del pastor que el guía, Rutxque!... Aop!...

Amb un dir Jesús són al plá, i, el jove pastor, s'atança a la masía, i es queda encastat enfront d'ella al sentir unes rialles fresques i alegroies, que an ell no l'hi són del tot desconeguedes, i que sonen a les seves orelles com un dringar de cascabells, encantat aixeca el cap vers al lloc d'on han sortit les rialles, i vegent llum en una finestra oberta, fa desanimant-se: Qu'és alta. Prò de cop pica de peu a terra i diu amb joía:—Ma! i que'n soc de ruc!

I arrenca a córrer vers una figuera que hi ha enfront d'ell, enfilant-se pel tronc aspre fins a les branques més altes, i arrapant-se en una d'elles que passa arran de la finestra, esguarda afanyós a dintre.

De sopte es queda parat; sent una escalfor als polsós com si la barretina se l'hi tornés estreta, i obre'ls ulls com unes taronges, ple de sorpresa. A dins de la sala asseguda en una cadira, está filant la Maria, i aprop d'ella, amb un posat, que a n'ell l'hi sembla un pinxo de comèdia, s'está'l senyoret; aquell senyoret de Barcelona; l'amo d'aquelles terres, dient-li unes paraules a cau d'orella qu'ell no les sent, prò que la Maria les escolta tota roja.

—Ai reboll de mussol! potser sí que s'ha cregut, perque porta la camisa planxada i el vestit que sempre sembla que vagi a festa major, té dret de fer amb tot lo que l'hi sembli.

I dient-ne un dels cargolats, baixa del arbre on és i torna aprop del remat per enmenar-lo a la jassa, dient més fort que mai, com si ho fes perque'l sentissin de dalt:—Rutxe!... Aop! la cabrota!

. . . . . .

Aixís qu'en Joanic entrá'l corral amb les cabres, asseint-se en un jas de palla es queda indecís, rebot la barretina per terra, amaga desesperat el cap entre les mans, i donant-se cops de puny ell mateix, diu mitx sanglotant:

¡Què s'ha pensat aquell mussol!

De sopte, es gira sentint una escalforeta derrera'l clatell, i unes dents menudetes que l'hi mosseguen el cap de l'orella. Es tomba de cop-i-volta, vegent a devant de ell a la *Menuda*, la més petita de les cabretes, blanca com una tofa de neu, que amb les orelles dretes i els ulls oberts, se'l mira amb una cara de malicia que faría riurer.

No miris, no miris descarada, ja me la pagará la teva amigueta, que encare que no l'hi hagi dit que la vulgui, com hi ha reneu! que l'hi ting de dir. I a veurer qui tindrá més traça, aquell senyoret enmidonat, o jo.

***

Pocs dies després, en un matí resplandent de sol, un matí d'aquells en que la alosa fa sonà'l seu cant entremitx dels blats daurats, balansejant-se com una promesa el fruït que té dona'l pa tan desitjat pels homes, s'estava en Joanic amb el remat a la prada, i mentres les cabres saborejaven l'herba verda, humida encar per les gotes de rosada que brillaben demunt d'ella com refulgents diamants, assegut dessota'l tronc d'una vella alzina, s'entretenía en acabar de pulir amb el seu ganivet de pastor, uns esclopets de fusta blanca, amb un dalit i una bona fe, com si els hi haguessin fet fer d'encàrrec.

—I que be qu'estaràn en aquells peuets d'avellana que té. D'or i tot els hi faría si pogués!

De prompte la *Menuda*, es posa a còrrer i en Joanic alsant-se, veu aprop d'ell a la Maria.

—Bon dia, Joanic!

—Bon dia, Maria, diu més roig que una magrana, mentres pensa entre ell, avui sí que l'hi dic, vaia si l'hi aboco. I ensorrantse la barretina l'hi diu decidit:

—Quin dia més maco que fa, oi Maria?

—Oh si, i que bonic qu'és tot, quin sol més bullent que fa, diu ella asseient-se.

—A que no endevines que tinc per tú?

—Qu'és Joanic, digam-ho, fa amb una veu de serafí.

—No, pot ser, endevinau. El secret del admetlló...

—Ja ho sé! uns esclopets!

—Ma! i còm ho saps?

—Com que te'ls has deixat aqui terra. Fa ella rient.

—I que'n soc de ruc!

—Que són bonics!

—I com vols que no ho siguin si'ls he fet per tú, i saps perque te'ls he fet,? no riguis eh? perque... duent-los tú en els teus peus, em semblarà que hi portes un trocet de jo, com t'ho diré are, perque jo, sabs Maria, voldría ser un esclopet d'aquests, per tenir-te ben aprop meu i sentir l'escalforeta del teu peu menut.

—Quines coses més boniques que dius, digues, digues, fa ella mirant-lo fit a fit amb aquells ulls de cel. Tot fou mirar-lo, i en Joanic sentí unes pessigolles al coll, com si cada paraula, fos més grossa i l'hi costés més de passar per la gorja.

—Perque jo saps? voldría que tú... quina calor que fa avui!

Ella s'aixeca mitx molestada, dient, adeu m'envaig.

—Tan aviat.

—Sí, adeu! I va allunyant-se; i ell la veu marxar, i l'hi venen unes ganes de còrrer derrera d'ella i de contar-li tot d'una vegada, prò no's mou del lloc ont és i s'asseu a terra amb el cap entre las mans ple d'engoixa.

Al cap d'una una estona s'aixeca, i sent una veu que l'hi sembla que no l'hi és del tot desconeguda que l'hi diu:

—No't moguis, que quedes molt be.

Gira'l cap, i veu tot astorat enfront d'ell al senyoret, aquell senyoret qu'ell pensa que vol péndre-li la seva volguda Maria, que s'està devant d'un caballet de pintor amb els pincells a la mà com si anés a pintar-lo,

Alló ja era massa pel pobre Joanic, n'hi habia per tirar la barretina al foc. I no podent més, tot enfurismat va dir-li:

—Pinti a la Maria vostè, que potser l'h agradarà més que a mí.

I donant una volta rodona va per allunyar-se, prò'l senyoret posant-li una mà a l'espatlla el detura.

—Escolta, home. Vínem aquí. Què't passa?

—Es que vostè, sap? Vol a la Maria, i això no pot ser, perque la Maria és com un àngel per mí, i l'estimo més que a tot lo del món, més qu'aquests prats, més que a les ovelles, més que tot lo que pugui haber-hi, i sí que la vull.

Jo no sé si això que jo dic és estimar-la, prò que fins tinc gelos de l'aire que la toca, això sí que ho sé.

—Prò que dius are, jo volguer a la Maria, no ho creguis, home.

—Es veritat? prò com pot ser això.

—Sí home sí, veuràs. Jo vaig enterar-me per ella mateixa que'l seu pare tenía intenció de casar-la amb l'hereu del más Vidal, prò qu'ella no l'estimava, doncs no volía ser de cap més home que d'un pastor que's diu Joanic, i que de molt petit que'l coneix i habíen jugat plegats sempre.

—Això va dir, prò és cert que? Ai! no sé que tinc... prò això és veritat?

—Mira si és cert, qu'ella mateixa va encarregar-me que mirés de convence'l seu pare de que no volgués casar-la. I així penso fer-ho. I en quant estimar-me a mi, estigues tranquil, que jo estic casat i tinc la meva dòna i un fill que a Barcelona m'esperen.

Després d'això quedaren els dos molt amics, i mentres el senyoret marxava vers la masía, en Joanic rebotent la barretina per terra, però aquest cop, de joia, va agafar a la *Menuda* dient-li baix, baixet i a cau d'orella com si tingués por de que'l sentissen: — Que no saps *Menuda*, la Maria m'estima, oh! i que'n soc de felíç.

FIDEL CORBELL

IDILI

(A la meva muller.)

I

Al veure'ls teus cabells voladins,
que voleien al suan buf del aire,
no sé que sento aquí dins...
no'ls voldría veure enlaire!
Tot forman-ne dugues trenes,
els voldría ben lligats
com si fossin dos cadenes,
per esser-hi encadenats
que tú i jo, de cos a cos
que'ns lliguessin i estrenyessin,
per poguer alenar tots dos,
els sospirs que'ls dos llensessim!

II

Casat amb tú ja soc,
oh! dòna hermosa,
i encare servo el foc,
d'abans d'ésser ma esposa!
Un altre goig ha omplert
el nostre cor,
som pares d'un bailet
de testa d'or;
gentil i joganer,
ple de bondat
com tú, de rialler
i d'agosarat!
Alegre ting el cor
vivint amb tú i amb ell.
Tenint tan gran tresor
¿quí tem fer-se vell?
Fins espero la vellesa
tan content i resignat
com quan eres ma promesa
qu'esperava ésser casat!

B. CARDONA

Dintre'l jardí

El gessamí l'aire perfuma
i embalsama nostre cor,
i en el jardí i en clara lluna,
nostres ulls parlen d'amor.
I suaument volta l'oratge,
tot portant dolça remor,
que la treu del ver fullatge
del jardí, del nostre amor.
I les flors que l'aire bresa,
van obrint-se lentament,
i el perfum que d'elles vessa
respirem-lo dolçament.
Tu'l respires encisada
tot oïn bella canço
que xerraire i regalada
surt de dintre'l brollador.
I la lluna fa sa via
dins del manto clar d'argent;
i jo et parlo bella aimía
de l'amor que'l meu cor sen.
I tu escoltes silenciosa
la tonada del meu cor,
i em somrius tota amorosa
com somriu la gaia flor.
I ta rossa caballera
de cabell fi i errinxóllat,
en l'espatlla joganera,
va gronxant-se amb majestat.
I el jardí tot ell s'enjoia
i ens perfuma amablement
i la lluna bonicoia
resplendeix pel firmament.

IVO PONS I CERDAÑES

Un felíç Nadal i Any Nou desitja als seus llegidors i amics
CATALUNYA LITERARIA

ELOGI

Ets gentil!... Ets encisera
i estàs plena de bondat!
Tens la boca petonera
i els teus rulls són com blat!

Tens l'encís en la mirada
i ets com somni ubriagador!...
... Com la rosa ets embaumada
d'un perfúm encisador!...

Es ta veu tota argentina
bell tresor per ton parlar
i una estel·la matutina
n'és l'encant del teu mirar!...

Penso amb tú de nit i dia
i estic foll d'encantament!...
Foll per tú videta mia
que m'encises dolçament!...

JOAN MARTÍ I APARICI

Cant del catalá

No envejo 'altres terres la seva grandesa.
la meva es ben forta i ben gran:
dins dels seus terroços com en foc encesa,
viventa hi glateix nostre sang.

La parla que ting es ben clara i formosa,
per mí, cap com ella n'hi ha;
ses gràcils paraules d'aspresa ufanosa
respiren l'esprit català.

Els camps semblen d'or, i les gaies roselles,
son taques de sang en el blat,
que semblen, bon Deu! barretines bermélles,
o cors catalans amb esclat.

Son cor que glateix du per nom Barcelona
i'l seny es de nostre comptat,
que Déu, des del cel va llensar-lo amb la fona
i aprop de la mar s'ha quedat.

Els boscos i rius de qu'està enjoiellada
l'adornen per tot son terrer,
i'l vel que cobreix la brillant estelada
s'estén i l'hi fa de doser.

Les nostres montanyes de roques monstruoses
la fan, de bellesa un palau;
l'enbaumen per tot ginesteres flairoses
i'l cel que l'envolta és mes blau.

Si mires al lluny, amb la vista conmosa
veuréu el Montsey tot nevat,
i sobre les neus que'l cobreixen s'imposa
la creu ont Jesús fou clavat.

Tenim ademés una Verge morena
regina del bell Montserrat
qu'espera tot'ella rublerta de pena
el jorn que timdrém llibertat.

La nostra bandera de sang es barrada
per ma del gran Jofre'l Pilós,
i forta en lo pit la portem arrapada,
igual que va l'ànima'l cos.

L'estimo a la pàtria el mateix que a la mare,
per que de mon cos fou breço!,
l'estimo, perque'l meu primé esguardencare,
va rebre la llum del seu sol.

No envejo'altres terres la seva grandesa,
la meva és ben forta i ben gran;
dins dels seus terroços com en foc encesa.
viventa hi glateix nostre sang.

ANTONI OLLÉ BERTRÁN

A Julieta

Oh! noia jovençana de la llegenda vella
que per l'amor va fer-se ton nom sempre inmortal,
quan per Romeu un dia ton cor, tendre poncella,
va encendres com la pira d'un foc monumental.

Oh! hermosa enamorada, la meva fantasía
voldría un amor verge com el teu amor sant
voldría que, Julieta, tant-sols fossis mia
i jo per sempre, sempre, lo teu sortós aimant.

JOSEP TAPIAS

Elogi d'una tarda de Juny

Volen pel cel xisclant les oronelles
duent en cada xiscle radiant
el ritme enriolat de un crit o un cant
o de regalimar de fontanelles;

als camps sembrats hi ha espigues i roselles
que l'afanyosa falç va coll-torçant
quan les formigues tot espigolant
caminan amb dalit vers les garbelles.

Oh! la tarda del Juny asolellat,
que en tens d'encís, de pau i de clarícia
en oi el cant sonor dels segadors,

en contemplar ton cel asserenat
i en engolir ton fruit que és la primícia
del cirerer tenyit de vius colors.

R. Blasi i Rabassa

Papellona bella

Papellona bella
Que vius per l'espai,
En eixa rosella
No t'hi paris mai.

Es una rosella
Amb records d'amor.
Es on servo d'ella
Un troç del seu cor.

D'aquella donzella
Que tant m'estimà,
I que per ser bella
Déu se l'emportà.

Papellona bella
Que vius per l'espai,
en eixa rosella
No t'hi paris mai.

Manel Vallderreras

A l'astre de la nit

Oh lluna! joliua i gaia lluna!
tú qui fas qué les nits siguin més belles,
que t'acompanyes d'un aixàm d'estrelles,
i ets a l'ensemps més bella que quiscuna.

A ta claror tú fas que ma estimada
em siga molt més bella qu'un desitg,
com deesa d'un jardí en lo bell mitg,
que blanqueja tebiona ta mirada.

Tú que n'ets de la nit la sobirana,
il·lumina a mon cap bons pensaments,
a mon cor nobilíssims sentiments,
e inspira ma ploma immaculada.

Oh lluna! joliua i gaia lluna!
tú qui fas que les nits sigan més belles,
que t'acompanyes d'un aixàm d'estrelles,
i ets a l'ensemps més bella que quiscuna,
encara que petita i molt pobreta,
t'ofreno amb goig, ma lira de poeta.

Pere Moix Casals

EN ARMENGOL GOULA
ÉS MORT!

Ha deixat entre nosaltres, una pregona tristesa, la mort d'aquest gran actor, últim dels que restava d'aquell estol entusiasta, als qui devém la fundació del nostre teatre.

En Armengol Goula, fou una de les primeres figures de l'escena catalana, i un dels que més llorers ha conseguit en la seva carrera artística, demostrant sempre tenir un veritable esperit català, que no tenen els actors catalans d'are, si be, és molt dolorós tenir de confessar, que en molta part fan ben fet, car per amor al art, no pot treballar cap persona que del art en tingui

necessitat de viurer, si aquest art, aquest treball seu, no és considerat tal com té de ser pels seus compatricis.

Es veritablement una vergonya veurer com els nostres més volguts actors, no tenen altre remei que amparar-se amb el teatre d'altres llengues i emigrar a terres extrangeres, per guanyar-se en altres paissos el pa qu'en la pàtria on han nascut no troben.

Sembla que'ls sentiments de catalans nobles, de catalans de raça, hagin desaparegut del tot, emprò d'això, no'n té tota la culpa el poble, s'ha de donar també a un dels elements principals, a les empreses dels teatres, que només es deixen portar per especulacions indignes. S'estimen més posar en escèna obres traduïdes del extranger que les de nostra terra, i no és que no se'n produeixin no, que prou n'hi ha de autors de bona voluntat, i que produixen amb tota perfecció, si no que les empreses, per especulacions, com abans hem dit, s'estimen més presentar obres xabacanes i tontes, sense fer cas de que van ensorrant més i més a cada moment el nostre teatre, i fan desapareixer aquella engruna d'afició que al públic l'hi resta, i que's veu precisat a buscar en el teatre castellà la distracció qu'en el teatre català no troba.

Així és com procuren conservar l'obra sembrada d'en Frederic Soler? Així és com conserven el record d'aquells gloriosos jorns, en que nostre teatre va enlairarse, mercès a la bona voluntat d'aquells grans actors, com el que avui plorém?

Tot català, tot fill de Catalunya, no ha de poder més que humitejar-se-li els ulls, al veurer desapareixer un dels principals records que restaven d'aquells jorns gloriosos.

Ploreu, fills de Catalunya! En Goula és mort!

* * *

Al clourer l'edició de nostre número passat, varem enterar-nos, amb molt sentiment, de que la mare de nostre benvolgut col·laborador i company, en Ramón Sellés, Na Maria Pons habia mort, deixant en la llar de nostre amic, una pregona tristesa.

Rebin tant ell, com tots els de la seva família, la expressió més franca de nostre sentit condol.

CORRESPONDENCIA

Blasi Rabassa.—Hem rebut el seu treball, envii més original.

F. Casas i Farràs.—Procurarém complaurel.

Agustí Castells.—Anirà.

J. Pons.—Arreglant-ho pot anar.

M. Escuder.—Mirarém de complaurel.

Pere Bosch.—Si ho esmena pot anar.

Salvador Navarro.—Anirà aviat.

Francesc Llobet.—Anirà.

Josep Còdol.—Envii més bo, si pot esser sense caients humorístics.

C. Barrés Fabrés.—Anirà.

M. G. Mir.—Anirà.

Francesc Moragas.—Anirà.

Pere Comella.—Mirarém de fer-ho.

NOTA.—Posém en coneixement de nostres llegidors, que'ls que desitjin tenir la col·lecció complerta de nostra revista, poden trobar-la en la nostra redacció al preu de 250 pessetes els exemplars publicats fins avui. Número solt 25 cèntims.

Tallers Gràfics de F. & A. Tiffon en Cta. — Carrer d'en Guardia, 9, Barcelona

VOLEU VESTIR BE I EL-LEGANT?
Encarregueu vostres trajos a la casa
Lluis Pinyol
Jaume I, 15 (entrada Trompetes, 2, 1°, 2ª) - BARCELONA

CASA BASTIDA

Passeig de Gracia, 18

Gran Bazar de Sastrería estil Nord-americà

En els moments actuals, amb l'impuls de les grans baratures, s'ajunten els millors estímuls, i es quan el lluhiment mercantil ofrena les millors ventatges al comprador.

Nosaltres oferim una baixa de preus que, amb comparació als de l'any passat, han sofert un 50 per 100 de rebaixa.

SECCIÓ DE SASTRERÍA CONFECCIONADA

Trajos, des de **40** ptes. Abrics, des de **30** ptes. Impermeables, des de **35** pessetes. Gabardines, des de **50** ptes. Pantalons, des de **7'95** ptes. Nostres trajos son confeccionats amb tanta cura, com els fets a mida, amb telas de *Gran Chic* gust i tall anglés.

SECCIÓ A MIDA

En aquesta secció, i amb im-millorables robes de *Gran Chic*, tenim establerts els preus següents: des de **50**, **60**, **75**, **90**, **100** i **125** ptes. els millors. Dins d'aquests preus podem confeccionar trajos, abrics, gabardines i altres robes, tant de sport com d'etiqueta, per dit motiu hem adquirit a París «L'homme Chic» de la casa Rossuth, col·leccions extensíssimes de figurins per home, amb tota clase de robes de sastrería.

SECCIÓ DE CAMISERÍA

Camises confeccionades des de **4'95** ptes. Camises a mida de madapolám Vídua Tolrá, a **10** ptes. amb *petxera* piqué. Calsotets des de **3'50** ptes. Colls des de **0'50** ptes.

GÉNERES DE PUNT

Mitjons, des de **0 50** ptes. Mitjons seda, des de **3'50** ptes. Bufandes llana, des de **2'95** ptes. Botins, des de **3'50** ptes. Borceguins, des de **25** ptes. Sombreros, a **9'95** ptes. Guants des de **1'95** ptes. Pijames, des de **9'95** ptes.

Lo módic dels preus no'ns priva d'obsequiar, segons la compra, a nostres clients amb diferents regals. Els que des de fora volen servir-se de nostre casa, remetent 0'50 ptes. en segells de correu, l'hi enviarem, mostres, catáleg, centímetre i un sistema que permet pendres la mida per sí matelx.

L'Exit del dia!!!

Solzament amb **"Dolodens"** desa-
una desfila de pareig
al moment el mes fort mal de caixal.

Totes les families haurien de tindre un estoixet amb pinçes, cotó **"Dolodens"** per varies i una botelleta de vegades.

El que'l compra queda satisfet de lo poc que costa comparat amb lo molt que val.

Sols costa **SET RALS** al carrer

Santa Ana, 23. - Barcelona

TALLERS GRAFICS

DE

F. & A. TIFFON EN CTA.

FUNDATS EN 1855

Proveedors de Corporacions Oficials
Entitats Bancaries i grans Indústries

TREBALLS GENERALS D'IMPREMTA, LUXE I EDICIO

Carrer Guardia, 9 BARCELONA

F.ca de GÉNERES de PUNT

JOSEP COLLDEFORNS

Salmerón, 99

Telèfon, G. 276

BARCELONA

USÉU L'ACREDITAT LLAPICER GE

es

PRACTIC

i

ELEGANT

N'hi ha també de llargs amb subjectador i curts amb anella

Amb cada llapicer s'entreguen al públic 24 minas de recanvi o sigui 80 centímetres de mina tota aprofitable. Conté goma per a borrar

DE VENDA EN TOTES LES PAPERERIES